

COSMOPOLIS

*NEW YORK
TIMES
BESTSELLER*

ŠŤASTIE MÁ OSEM CHÁPADIEL

SHELBY VAN PELT

ŠŤASTIE MÁ
OSEM
CHÁPADIEL

SHELBY VAN PELT

SHELBY VAN PELT
ŠŤASTIE MÁ
OSEM CHÁPADIEL

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 192. publikáciu.

Z anglického originálu *Remarkably Bright Creatures*, vydaného vydavateľstvom HarperCollins Publishers, v roku 2022, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Natália Kuľková

Vydanie 1., 2023
Počet strán 368
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © Shelby Van Pelt, 2022
Cover illustration © stock.adobe.com/Svetlana
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Anna Chelemendiková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-565-1 (ePub)
ISBN 978-80-8090-564-4 (pdf)
ISBN 978-80-8090-563-7 (print)

Venujem Anne

1299. deň v zajatí

Tma mi vyhovuje.

Každý večer čakám, kým zhasnú stropné svetlá a zostane len žiara z hlavnej nádrže. Nie je to dokonalé, ale ujde to.

Takmer tma, ako na dne mora. Tam som býval, kým ma nechytili a neuväznili. Nepamätám si to, no stále cítim tú chuť neskrotných prúdov v nekonečnej studenej vode. Tma mi koluje v krvi.

Pýtate sa, kto som? Volám sa Marcellus, ale väčšina ľudí ma tak nevolá. Zvyčajne mi hovoria *tá potvora*. Napríklad: *Pozri na tú potvoru – tam je. Vidiš, spoza skaly jej trčia chápadlá.*

Som osmonoh gigantický. Viem to z tabuľky na stene pri mojom akváriu.

Viem, čo ste si práve pomysleli. Áno, viem čítať. Dokážem veľa vecí, ktoré by ste odo mňa nečakali.

Na tabuľke sú uvedené ďalšie fakty: moje rozmery, obľúbená potrava a miesta, kde by som mohol žiť, keby som nebol uväznený tu. Spomína sa tam môj rozvinutý intelekt a bystrosť, čo ľudí z nejakého dôvodu prekvapuje: je tam napísané, že *chobotnice sú pozoruhodne bystré tvory*. Upozorňuje ľudí na moje maskovanie a na to, že majú byť pri hľadaní mimoriadne pozorní. Môžem sa totiž zamaskovať tak, že splyniem s pieskom.

Na tabuľke nie je napísané, že sa volám Marcellus. Lenže človek menom Terry, ktorý šéfuje tomuto akváriu, to občas prezradí

návštevníkom, ktorí postávajú pri mojom akváriu. *Vidíte ho tam vzadu? Volá sa Marcellus. Je to výnimočná potvorka.*

Výnimočná potvorka. Vskutku.

Terryho malá dcéra mi vybrala meno. Marcellus von Sépius, tak znie moje celé meno. Áno, je to absurdné meno. Mnohí ľudia sa na základe neho domnievajú, že som sépia, čo je urážka najhoršieho druhu.

Pýtate sa, ako ma teda máte oslovovať? Nuž, je to na vás. Možno ma budete volať *tá potvora*, rovnako ako ostatní. Dúfam, že nie, ale nebudem vám to mať za zlé. Koniec koncov, ste iba človek.

Musím vás upozorniť, že náš spoločný čas možno nebude dlhý. Na tabuľke je uvedená ešte jedna informácia: priemerná dĺžka života osmonoha gigantického. Štyri roky.

Dĺžka môjho života sú štyri roky – 1 460 dní.

Priviezli ma sem ako mláďa. Zomriem tu, v tejto nádrži. Do konca môjho trestu zostáva najviac stošesťdesiat dní.

DOLÁROVÁ JAZVA

Tova Sullivanová sa chystala na boj. Žltá gumená rukavica jej vytrčala zo zadného vrecka ako hlava kanárika, keď sa skláňala, aby posúdila rozmery svojho nepriateľa.

Žuvačka.

„Pane na nebesiach.“ Pichla násadou od mopu do ružovkastej hmoty. Na jej povrchu sa vynímal odtlačok podrážky z tenisky a špina.

Tova nikdy nepochopila, načo sú dobré žuvačky. Ľudia ich tak často strácajú. Možno tento žuvač niečo stále rozprával a vypadla mu z úst, vyletela von, vytlačená záplavou zbytočných slov.

Sklonila sa a nechtom sa dotkla okraja žuvačky, no hmota sa neodlepila od dlážky. A to všetko iba preto, lebo niekto nedokázal prejsť desať metrov ku košu na odpadky. Raz, keď bol Erik malý, ho Tova pristihla, ako lepí pod stôl v bistre žuvačku. Odtedy mu už nikdy nekúpila žuvačky, hoci to, ako míňal svoje vreckové, keď naňho doľahla puberta, bolo, tak ako mnoho iného, mimo jej kontroly.

Bude potrebovať špeciálne zbrane. Možno pilník. Nič z vecí v jej vozíku jej nepomôže vypáčiť žuvačku.

Keď sa postavila, zapraskalo jej v chrbte. Ozvena tohto zvuku zaznela na prázdnej chodbe, zaliatej zvyčajným tlmeným modrým svetlom, keď sa Tova vydala na cestu do údržbárskej komory so zásobami. Nikto by jej, samozrejme, nevyčítal, keby iba prešla

mopom po zaschnutej žuvačke. Vo veku sedemdesiat rokov od nej neočakávali, že bude robiť hĺbkové čistenie. Chcela sa však o to aspoň pokúsiť.

Navyše, aspoň ju to zamestná.

Tova bola najstaršou zamestnankyňou akvária v Sowell Bay. Každý večer umývala podlahy, utierala sklo a vyprázdňovala smetné koše. Každé dva týždne si zo svojej skrinky v odpočinkovej miestnosti vyberala výplatnú pásku. Štrnásť dolárov na hodinu, po odpočítaní daní a zrážok.

Výplatné pásky mala uložené v starej škatuli od topánok na chladničke, neotvorené. Peniaze jej chodili na účet v banke Sowell Bay Savings and Loan.

Kráčala ku komore so zásobami, cieľavedome, rýchlosťou, ktorá by bola pôsobivá pre každého, no na drobnú staršiu ženu s ohnutým chrbtom a kosťami krehkými ako kosti vtáčaťa bola priam ohromujúca. Nad jej hlavou padali na strešné okno kvapky dažďa, ktoré osvetľoval odlesk bezpečnostného svetla zo starého prístavu pre trajekty, ktorý susedil s budovou. Strieborné kvapky stekali po skle ako trblietavé stužky pod zamračenou oblohou. Bol to otrasný jún, ako všetci neustále opakovali. Tovu daždivé počasie netrápilo, hoci by ju potešilo, keby prestalo pršať dostatočne dlho na to, aby sa vysušil dvor pred jej domom. Keď je vonku mokro, jej kosačka sa upcháva.

Budova akvária v tvare šišky s kupolou, s hlavnou nádržou uprostred a menšími nádržami zvonku, nebola obzvlášť veľká ani pôsobivá, čo sa azda i hodilo k mestečku Sowell Bay, ktoré samo osebe nebolo ani veľké, ani pôsobivé. Od miesta, kde Tova objavila žuvačku, bolo nutné prejsť ku komore so zásobami po celom akváriu. Jej biele tenisky vydávali čvachtavé zvuky na časti, ktorú už stihla umyť, a zanechávali matné stopy na lesklých dlaždiciach. Bezpochyby bude túto časť vytierať znova.

Zastavila sa pri výklenku s bronzovou sochou tichomorského uškátca v životnej veľkosti. Hladké škrvny na chrbte a holá hlava, vyleštené po desaťročiach hladkania a šplhania sa detí, spôsobili, že vyzeral ešte realistickejšie. Na Tovinom kozube doma stála fotografia Erika, vtedy možno jedenásť- alebo dvanásťročného, ako sa spokojne usmieva, usadený na chrbte sochy, a jednu ruku má zdvihnutú, ako by sa chystal hodiť laso. Morský kovboj.

Táto fotka bola jednou z posledných, na ktorých vyzeral detsky a bezstarostne. Tova si zoradila Erikove fotografie do chronologického poradia: zachytávali jeho premenu z bezzubého bábätka na urasteného tínedžera, vyššieho ako jeho otec, púzujúceho v športovej bunde. Pripínanie stužky na maturitnom plese. Na provizórnom pódiu na skalnatom brehu hlbokého modrého Pugetovho zálivu, ako drží trofej zo stredoškolskej regaty. Tova sa dotkla studenej hlavy uškátca, keď prechádzala okolo neho, a potlačila nutkanie znova si predstaviť, ako by asi Erik vyzeral teraz.

Pokračovala ďalej tmavou chodbou. Pred nádržou s modrými pleskáčmi sa zastavila. „Dobrý večer, moje zlaté.“

Nasledovali japonské kraby. „Ahojte, miláčikovia.“

„Ako sa máš?“ opýtala sa hlaváča.

Vlčie úhory neboli Tovinou šálkou kávy, ale kývla im na pozdrav. Človek nesmie byť nezdvorilý, hoci jej pripomínali tie horory z káblovky, ktoré jej zosnulý manžel Will sledoval uprostred noci, keď mu bolo zle z chemoterapie a nemohol spať. Najväčší vlčí úhor vykĺzol zo svojej skalnatej jaskyne, ako vždy so zamračeným predhryzom. Zo spodnej čeľuste mu vyčnievali zuby ako malé ihličky. Bol to pri najmenšom nešťastne vyzerajúci tvor. No na druhej strane, zdanie klame, však? Tova sa na vlčieho úhora usmiala, hoci s takouto tvárou by jej úsmev nikdy nemohol opäťovať, ani keby chcel.

Nasledoval Tovin oblúbenec. Naklonila sa bližšie k sklu. „Tak, pane, čo ste dnes robili?“

Chvíľu jej trvalo, kým ho našla: oranžovú škvrnu za skalou. Bol viditeľný, ale nechtiac, ako vytrčajúce dieťa pri schovávačke: chvosť dievčatka vykúkajúci spoza gauča alebo noha v ponožke trčiaca spod postele.

„Dnes ste hanblivý?“ Odstúpila a počkala; obrovský osmonoh gigantický sa ani nepohol. Predstavila si, aké je to cez deň – ľudí, ktorí búchajú kĺbmi prstov po skle a povzdychnú si, keď nič nevidia. Nikto už nevie byť trpezlivý.

„Nemôžem povedať, že vám to vyčítam. Vyzerá to tam útulne.“

Oranžové chápadlo sebou šklblo, ale jeho telo zostalo schované.

Žuvačka spočiatku tvrdošijne vzdorovala Tovinmu pilníku, ale nakoniec povolila.

Keď Tova odhodila stvrdnutý kúsok hmoty do vreca na odpadky, ozvalo sa uspokojujúce zašuchotanie igelitu.

Chystala sa mopovať. Opäť.

Vo vzduchu sa vznášala aróma octu so závanom citróna. Odparoval sa z mokrej dlažby. Bolo to oveľa lepšie ako ten príšerný roztok, ktorý používali, keď Tova začínala – krikľavozelená žbrnda, ktorá ju pichala v nozdrách. Hneď na začiatku sa proti nemu ohradila. Jednak sa jej z neho točila hlava a jednak zanechával na podlahe nevzhľadné šmuhy. A čo bolo azda najhoršie, zapáchalo to ako Willova nemocničná izba, ako keď bol Will chorý, hoci Tova si túto časť spomienok nechala iba pre seba.

Regály v komore so zásobami boli preplnené nádobami s touto zelenou brečkou, ale Terry, riaditeľ akvária, nakoniec pokrčil plecami a povedal jej, že môže používať, čo chce, ak si to prinesie sama. Tova, samozrejme, súhlasila. A tak si každý večer nosila nádobu s octom a fľašku citrónového oleja.

A teraz boli na rade smeti. Chystala sa vyprázdniť koše vo vstupnej hale, kontajner pred toaletami a potom skončiť v kuchynke s nekonečnými omrvinkami na pulte. Nevyžadovalo sa to od nej,

pretože sa o to staral profesionálny tím z Ellandu, ktorý prichádzal každý druhý týždeň, ale Tova vždy prebehla handrou po prastarom kávovare a pretrela zvnútra zamastenú mikrovlnku, ktorá smrdela od špagiet. Dnes tu však bol väčší problém: prázdne obaly od jedla z donášky na podlahe. Tri kusy.

„Moje nervy,“ zašomrala si v prázdnej miestnosti. Najprv žuvačka a teraz toto.

Zodvihla obaly a hodila ich do koša, ktorý bol napodiv posunutý o niekoľko metrov ďalej od svojho obvyklého miesta. Po tom, čo vysypala kôš do zberného vreca, presunula ho späť na jeho pôvodné miesto.

Pri koši bol malý jedálenský stôl. Tova narovнала stoličky. A vtom niečo zbadala.

Niečo. Pod ním.

Hnedooranžový chumáč, zastrčený v rohu. Sveter? Mackenzie, príjemná mladá dáma, ktorá pracovala v pokladnici, ho často nechávala prehodený cez operadlo stoličky. Tova si kľakla a chystala sa ho vziať a schovať do Mackenziinej skrinky. Chumáč sa však náhle pohol.

Chápadlo sa pohlo.

„Preboha!“

Oko chobotnice sa zrazu zhmotnilo, obklopené mäsitou hmotou. Jeho zrenička pripomínajúca sklenú guľôčku sa rozšírila a viečko sa zúžila. Vyčítavo.

Tova zažmurkala, pochybujúc, či jej oči fungujú správne.

Ako by sa mohol osmonoh gigantický dostať von zo svojej nádrže?

Chápadlo sa opäť pohlo. Chobotnica sa zamotala do spleti napájacích káblov. Kolkokrát už Tova tie káble preklínala? Znemožňovali jej poriadne umyť podlahu.

„Zasekol si sa,“ zašepkala a chobotnica nadvihla obrovskú baňatú hlavu a napla jedno z chápadiel, okolo ktorého mala niekoľkokrát omotaný tenký napájací kábel, aký sa používa na nabíjanie mobilov.

Napla chápadlo ešte silnejšie a kábel sa doň zarezal pevnejšie, jeho hmota sa vydúvala medzi jednotlivými slučkami. Erik mal kedysi takú hračku z obchodu so žartovnými predmetmi. Malý drôtený valček, do ktorého si na oboch koncoch strčil ukazovák a potom sa ich snažil rozťahovať. Čím silnejšie ťahal, tým pevnejšie bolo zovretie.

Priblížila sa k nej. Chobotnica v reakcii buchla chápadlom o linoleum, akoby chcela povedať: *Ustúpte, pani.*

„Dobre, dobre,“ zamrmlala a vyliezla spod stola.

Postavila sa, zapla hornú lampu, ktorá zaliala kuchynku blikajúcim svetlom, a zasa sa začala skláňať dole, teraz už pomalšie. No vtom jej, ako zvyčajne, zapraskalo v chrbte.

Pri tomto zvuku sa chobotnica opäť vrhla na jednu zo stoličiek a s hrozivou silou do nej udrela. Stolička preletela miestnosťou a odrazila sa od protiláhlej steny.

Pod stolom sa zalesklo neuveriteľne jasné oko tohto tvora.

Tova sa odhodlane priplazila bližšie a snažila sa upokojiť svoje roztrasené ruky. Koľkokrát už prešla okolo tabuľky pod obrovskou nádržou s osmonohom gigantickým? Nepamätala si, že by sa na nej písalo niečo o tom, že chobotnice sú pre človeka nebezpečné.

Bola od chobotnice vzdialená len na krok. Zdalo sa jej, že sa zmenšuje a jej farba zbledla. Má chobotnica zuby?

„Kamarát,“ oslovila živočicha tichým hlasom. „Natiahnem sa poza teba a odpojím kábel.“ Obzrela sa a presne videla, ktorý kábel je zdrojom jej ťažkostí. Bol na dosah.

Oko chobotnice sledovalo každý jej pohyb.

„Neublížim ti, zlatko.“

Jedným z voľných chápadiel ťukala po podlahe ako chvost domácej mačky.

Keď Tova vytiahla kábel zo zásuvky, chobotnica sa strhla. Tova sa tiež zachvela. Očakávala, že sa odplazí popri stene k dverám, smerom, ktorým nťahovala chápadlo.

Namiesto toho sa však posunula bližšie k nej.

Jedno z chápadiel sklízlo k Tove ako užovka. V priebehu niekoľkých sekúnd sa jej obtočilo okolo predlaktia, potom okolo lakťa a bicepsu ako stužka okolo prvomájového stĺpa. Cítila, ako sa na ňu lepia jednotlivé prísavky. Inštinktívne sa pokúsila odtiahnuť ruku, ale chobotnica spevnila stisk do takej miery, že jej to už nebolo príjemné. Jej zvláštne oko však na ňu hľadelo hravo ako oko šibalského dieťaťa.

Prázdne obaly na jedlo. Posunutý odpadkový kôš. Už jej to dávalo zmysel.

Zrazu ju chobotnica pustila. Tova ohúrene pozorovala, ako cez dvere opúšťa kuchynku, prisávajúc sa k zemi najhrubšou časťou každého z jej ôsmich chápadiel. Vyzerala, akoby sa jej plášť za ňou vliekol, a teraz bola ešte bledšia; pohybovala sa s námahou. Tova sa rozbehla za ňou, no kým sa dostala na chodbu, chobotnicu už nikde nevidela.

Prešla si rukou po tvári. Vari zošalela? Áno, to bude ono. Takto sa to začína, nie? Halucináciami o chobotnici?

Pred rokmi sledovala, ako sa jej matke, ktorá už teraz nežila, vytrácala pamäť. Začalo sa to občasným zabúdaním, unikali jej známe mená a dátumy. Tova však nezabúdala telefónne čísla ani sa jej nestávalo, že by v hlave pátrala po menách. Pozrela sa na svoju ruku, ktorá bola pokrytá drobnými kruhmi. Stopy po chápadlách.

Napoly omráčená chcela dokončiť svoje večerné úlohy a potom ako zvyčajne poslednýkrát obísť budovu, aby sa rozlúčila.

Dobrá noc, pleskáče, uhory, japonské kraby, hlaváče. Dobrá noc, sasanky, morské koníky, hviezdice.

Za zákrutou pokračovala. *Dobrá noc, tuniaky, platesy a raje. Dobrá noc, medúzky, morské uhorky. Dobrá noc, žraloky, vy chúďatká.* Tova vždy súcitila so žralokmi, ktoré donekonečna krúžili v nádrži. Vedela, čo znamená musieť stále sa hýbať, aby sa im nestalo, že sa nebudú môcť nadýchnuť.

Zbadala chobotnicu, opäť ukrytú za svojou skalou. Vyčnieval spoza nej kúsok chápadla. Jej oranžová farba bola teraz výraznejšia

v porovnaní s tým, ako vyzerala v kuchynke, no stále bola bledšia ako zvyčajne. Nuž, tak jej treba. Mala zostať na svojom mieste. Ako sa, preboha, dostala von? Zahľadela sa na zvrátenú vodu, preskenovala ju až pod okraj, no všetko vyzeralo byť v poriadku.

„Nezbedník,“ pokarhala osmonoha a pokrútila hlavou. Chvíľu postála pred jeho akváriom a potom sa pobrala domov.

Tovin žltý hatchback zacvrlikal a zablikal bočnými svetlami, keď stlačila kľúč s diaľkovým ovládaním. Bola to funkcia, na ktorú si ešte stále nezvykla. Jej kamarátky, skupina dám, ktoré spolu chodievali na obedy a ktoré si láskyplne hovorili babky – pletky, ju presvedčili, že potrebuje nové auto, keď nastúpila do tejto práce. Tvrdili, že nie je bezpečné jazdiť v noci v starom aute. Otravovali ju s tým celé týždne.

Niekedy je jednoduchšie vzdať sa.

Po tom, čo ako vždy uložila nádobu s octom a fľašu s citrónovým olejom do kufra, pretože bez ohľadu na to, koľkokrát jej Terry povedal, že si ich môže odložiť do komory so zásobami, človek nikdy nevie, kedy sa mu môže hodiť trochu citróna a octu, vrhla pohľad na mólo. V túto neskorú hodinu bolo prázdne, rybári boli už dávno preč. Oproti akváriu sa nachádzalo staré prístavisko trajektov a pripomínalo akýsi starodávny hnijúci stroj. Jeho rozpadávajúce sa pilóty pokrývali prhlivce. Počas prílivu sa na nich zachytávali vlákna morských rias, ktoré sa po odlive vysušili do podoby zeleno-čierneho povlaku.

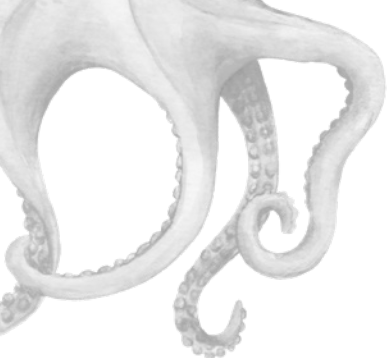
Prešla po zvetraných drevených doskách. Ako vždy, stará pokladnica bola od jej parkovacieho miesta vzdialená presne tridsaťosem krokov.

Tova sa ešte raz obzrela, či neuvidí nejakých okoloidúcich, osoby, ktoré sa zdržiavajú v dlhých tieňoch. Priložila ruku k sklenenej platni na pokladnici. Šikmá prasklina v skle vyzerala ako stará jazva na tvári.

Potom vyšla na mólo k svojej zvyčajnej lavičke, klzkej od nánosov soli a posiatej trusom čajok. Sadla si, vyhrnula si rukávy a prezrela si

čudné okrúhle stopy po chápadlách. Dúfala, že zmiznú. No boli tam. Špičkou prsta prešla po najväčšej z nich, na vnútornej strane zápästia. Bola veľká asi ako dolárová minca. Ako dlho tam zostane? Zmení sa na modrinu? Modriny na jej tele vznikali veľmi ľahko a stopa sa už menila na bordovú, ako krvná podliatina. Možno jej zostane natrvalo. Dolárová jazva.

Hmla sa zdvihla, vietor ju postrčil do vnútrozemia a odvial k úpätiu kopcov. Na juhu kotvila nákladná loď, ktorej trup sa rozprestieral nízko pod radmi kontajnerov naukladanými na palube ako detské stavebnice. Mesačné svetlo sa odrážalo od vody, na jej hladine sa pohádzali tisíce sviečok. Tova zatvorila oči a predstavila si ho pod hladinou, ako pre ňu drží sviečky. Erik. Jej jediné dieťa.

1300. deň v zajatí

Kraby, mušle, krevety, hrebenatky, srdcovky, slávky, ryby, rybíe ikry. To je strava osmonoha gigantického, ako uvádza tabuľka vedľa mojej nádrže.

More musí byť fantastický bufet. Všetky tieto pochúťky sú tam voľne dostupné.

Lenže čo ponúkajú tu? Makrely, halibuty, a najmä slede. Slede, slede... tak veľa sledov. Sú to odporné stvorenia, nechutné malé rybky. Som si istý, že dôvodom, prečo ich dostávam tak veľa, je ich nízka cena. Žraloky v hlavnej nádrži sú za svoju tuposť odmeňované čerstvými garupami a ja dostávam rozmrazené slede. Niekedy sú dokonca ešte trochu zmrazené. Preto musím vziať veci do vlastných chápadiel, keď prahnem po krehkej štruktúre čerstvej ustrice, keď túžim cítiť to príjemné chrúmanie v ústach, ktorými drvím kraba v ulite, keď zatúžim po sladkom, pevnom mäse morskej uhorky.

Keď sa ma moji väznotelia snažia nalákať na spoluprácu pri lekárskom vyšetrení alebo ma podplatiť, aby som si zahral niektorú z ich hier, občas mi z ľúlosti venujú hrebenatku. A raz za čas mi Terry podstrčí jednu alebo dve mušle, len tak.

Samozrejme, že som mnohokrát ochutnal kraby, mušle, krevety, srdcovky a slávky. Jednoducho sa ich musím naučiť zháňať po záverečnej. Rybíe ikry sú ideálnou pochúťkou, čo sa týka gastronomického pôžitku aj výživovej hodnoty.

Dal by sa vytvoriť aj tretí zoznam, na ktorom by boli veci, po ktorých túžia ľudia, ale väčšina inteligentných živých bytostí by ich považovala za úplne nevhodné na konzumáciu. Napríklad každá jedna vec z automatu v hale.

Dnes večer ma však prilákala iná vôňa. Sladká, slaná, pikantná. Jej zdroj som našiel v odpadkovom koši, kde boli jej zvyšky uložené v lámavej bielej nádobe.

Nech to bolo čokoľvek, bolo to vynikajúce. Keby som však nemal šťastie, mohol to byť môj koniec.

Upratovačka. Zachránila ma.

SUŠIENKOVÝ ŠVINDEL

Kedysi bolo sedem babiek – pletiek. Teraz sú štyri. Každých pár rokov pribúda pri stole ďalšie prázdne miesto.

„Pánabeka, Tova!“ Mary Ann Minettiová položila čajník na jedálenský stôl a zadívala sa na Tovinu ruku. Kanvica bola zabalená v háčkovanom žltom návleku – pravdepodobne ho niekto uplietol, keď sa babky – pletky ešte venovali pleteniu počas svojich pravidelných obedňajších stretnutí, ktoré sa konali raz do týždňa. Čajník ladil so žltou, umelecky zdobenou sponkou na spánku Mary Ann, ktorá držala pokope jej svetlé kučery.

Janice Kimová tiež hľadela na Tovinu ruku, kým si plnila hrnček. „Možno je to nejaká alergia?“ Vír oolongovej pary jej zahmlil okružhle okuliare. Zložila si ich a utrela do lemu trička, o ktorom si Tova pomyslela, že musí patriť Janicinmu synovi Timothymu, pretože bolo aspoň o tri čísla väčšie a zdobilo ho logo kórejského nákupného centra v Seattli, kde Timothy pred niekoľkými rokmi investoval do reštaurácie.

„Tento odtlačok?“ Tova potiahla rukáv svetra dole. „To nič nie je.“

„Mala by si si to dať skontrolovať.“ Barb Vanderhoofová si pridala do čaju tretiu kocku cukru. Krátke šedivé vlasy mala vyčesané do nagélovaných ostňov, čo bol v poslednom čase jeden z jej obľúbených účesov. Keď prvýkrát debutovala s týmto vzhľadom, zavtipkovala, že k jej ostrému jazyku sa ostne hodia, čím pobavila

